

Arrest

nr. 301 466 van 13 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993

1.2. De verzoekende partij dient op 11 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 januari 2024 wordt zij gehoord in het Transitcentrum Caricole, waarnaar de verzoekende partij thans is overgebracht nadat door de luchtvaartpolitie vastgesteld werd dat zij reisde met een vals paspoort en een valse verblijfskaart uit Italië.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 januari 2024 ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn en afkomstig te zijn uit Khalabad, district Swabi in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. U zou daar ook altijd blijven wonen alvorens uw problemen startten en u op verschillende plekken diende onder te duiken. U had in Pakistan een eigen bedrijf waarmee u de geluidsinstallaties verzorgde op verschillende evenementen. U werkte voor verschillende politieke partijen, maar zo'n twee jaar geleden sloot u zich aan bij de Pashtun Tahafuz Movement (PTM). U zou sindsdien op regelmatige basis aanwezig zijn op hun bijeenkomsten en verzorgde steevast de geluidsinstallaties op hun bijeenkomsten. Op een dag werd u bedreigd door leden van de Pakistan Muslim League (PML-N) die u vertelden niet langer diensten te leveren voor de PTM. U antwoordde dat u diende te voorzien voor uw gezin en zette uw werkzaamheden verder. Niet veel later werd u 's nachts beschoten en werd u geraakt in het been. U zou even in het ziekenhuis verblijven, werd er geopereerd en diende er nadien klacht in. Nadat u volledig hersteld was hervatte u uw werk, maar andermaal werd u fysiek aangevallen. U werd gewaarschuwd dat u om het leven zou worden gebracht indien u niet stopte. In de maanden nadien dook u onder op verschillende plaatsen, terwijl uw oom uw vertrek regelde met de smokkelaar. U verliet Pakistan met behulp van een smokkelaar en vals paspoort op 8 december 2023 en reisde via Doha richting België. Op 9 december stelde de luchtvaartpolitie vast dat u reisde met een vervalst Pakistaans paspoort en een valse verblijfskaart uit Italië. U werd daarop overgebracht naar het Transitcentrum Caricole van waar uw repatriëring zou worden voorzien. Op 11 december 2023 diende u echter een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: kopieën van een 'First Information Report' (FIR), een samenvatting van uw motieven, een Pakistaans medisch document, een bevestiging van uw lidmaatschap van de PTM, een foto van u en [M.P.], alsook een origineel medisch document uit België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en neergelegde stukken blijkt immers dat u psychologische problemen zou kennen en het slachtoffer zou zijn geworden van een schietpartij. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u uitdrukkelijk gepolst naar uw gemoedstoestand. U verklaarde zich in staat om het gehoor te laten doorgaan en wanneer nodig werd u toegestaan om even op te staan om de rug te rechten (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 9 januari 2024, p. 2, 8).

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u om onderstaande redenen noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. Vooreerst legde u geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 19 december 2023, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in de dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. U legde echter uw identiteitskaart niet neer en gevraagd naar uw paspoort stelde u bovendien nogal stereotiep dat de smokkelaar dit zou hebben afgenomen. U heeft het verlies van uw paspoort echter nooit aangegeven bij eender welke autoriteiten, waardoor dit in wezen niets meer is dan een blote bewering en vermoed kan worden dat u uw paspoort liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (CGVS, p. 3-4). Wat er ook van zij, het ontbreken van geldige, originele identiteitsdocumenten ondermijnt reeds een eerste maal uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zich geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid ook compleet ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo verklaarde u recent "werk met de luidsprekers" te hebben gehad en daargelaten u ter staving van deze betrekking geen enkel bewijs neerlegde, bleken ook uw verklaringen eerder twijfelachtig (CGVS, p. 11). Zo kreeg u meermaals de kans om uit te leggen om

welk werk het ging, maar slaagde u er amper in dit onder woorden te brengen. U stelde louter te zorgen voor het "hele geluidssysteem", maar gevraagd wat u daar dan mee moest doen, antwoordde u enkel "het was van mij". Nogmaals gepolst wat u daar mee zou doen, verklaarde u andermaal "ik had het bij mij" en "ik organiseerde het hele systeem voor hen", hetgeen bijzonder vaag is. U dan ook gevraagd waar u de skills zou hebben geleerd om dergelijk werk uit te voeren, wijzigde u plots uw verklaringen en meende u het louter te hebben gekocht, maar dat "andere personen met mij" het werk deden. Waar u uw materiaal zou hebben gekocht kon u niet preciezer duiden dan "Lahore" en beweerde u vreemd genoeg dat eigenlijk niet te kennen. U dan ook logischerwijs gepolst hoe u dergelijk materiaal zou gebruiken, verwees u wederom naar het personeel en stelde u dat u louter instructies diende te geven, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. U bleek echter over slechts één geluidssysteem te beschikken en gevraagd om welk merk of type het ging, bleek u dit geheel te zijn ontgaan. Wat er ook van zij, u meende dit werk ook te hebben uitgevoerd in opdracht van de PTM en gevraagd wanneer zij u hiervoor hadden benaderd, antwoordde u steevast naast de kwestie. Gevraagd hoe vaak u dit deed, geraakte u dan weer niet verder dan "als het nodig was" en waarom zij hoegenaamd uw geluidssysteem zouden wensen te gebruiken – terwijl zij landelijk actief waren, bleek ook u niet te kunnen verklaren. U zou hiervoor zelfs richting Islamabad trekken, maar waar in de stad die bijeenkomsten waren, leek u te zijn ontglipt. Dat u op de koop toe geen enkele kennis zou hebben over het functioneren van een dergelijk geluidssysteem is niet ernstig en ondergraaft uw geloofwaardigheid eigenlijk volledig (CGVS, p. 7-8; p. 13-14).

In ieder geval, u zou via uw werk aldus betrokken raken bij de PTM en gepolst of u dan ook officieel lid werd van de partij, bleek u niet te weten wat dat zou betekenen. U meende vreemd genoeg geen lidkaart te hebben gehad, noch zou u hen financieel hebben ondersteund – terwijl u ten aanzien van de DVZ het tegendeel liet optekenen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.3). U zelfs op uw precieze bewoording gewezen: "ik was een actief lid", wijzigde u plots uw verklaringen en antwoordde u louter dat u "er twee jaar geleden bij" ging, hetgeen niet serieus is. U meende ooit wel een kaart te hebben ontvangen "voor de veiligheid ofzo", maar legde deze niet neer. Gevraagd waarom u zich wou aansluiten bij de partij antwoordde u dat deze partij u beter behandelde dan andere partijen, zij opkomen voor de Pashtoenen en tegen de onderdrukking zijn. U dan gepolst waarvoor de partij nog stond, geraakte u echter andermaal niet verder dan het verwijzen naar de situatie van de Pashtoenen en dat ze "zeggen dat 'target killings' gestopt moeten worden". U kon daar verder inhoudelijk eigenlijk helemaal niets aan toevoegen. U omschreef de leider van de partij als een "goede persoon" en bleek niet te weten wie Arif Wazir of Arman Loni waren: nochtans twee prominente leden die de afgelopen jaren het leven hadden gelaten. Wat de oude naam van de partij zou zijn geweest, bleek u evenzeer te zijn ontgaan. Te meer u daar later aan zou toevoegen ook nog mensen te overtuigen om voor de partij te stemmen, kan een dergelijke beperkte kennis niet overtuigen. U immers gevraagd hoe u dat dan zou doen, stelde u louter "ik zei het hen zoals we hier zitten", maar gevraagd naar wat u de mensen dan zou vertellen, verwees u andermaal naar de oppressie, zonder dat u daar ook ditmaal inhoudelijk nog maar iets over kwijt zou kunnen. Waarom u plots politieke ambities zou koesteren bleek u evenmin te kunnen verklaren (CGVS, p. 10-12).

Hoe dan ook, u zou omwille van uw politieke exploten ook in de problemen komen en gevraagd door wie u werd bedreigd stelde u dat het "de Muslim League N" was. U had geen idee om wie precies het ging, noch leek u te weten wanneer precies u werd bedreigd. U zou worden beschoten, maar bleek dit niet beter te kunnen duiden dan "het is ongeveer twee jaar geleden". U had geen idee wie u zou hebben beschoten en vreemd genoeg zou u nadat u hersteld was andermaal aan de slag gaan bij de partij. Dat u een dergelijk risico zou nemen, nadat u reeds een eerste keer door het oog van de naald was gekropen is niet plausibel. Zo mogelijk nog vreemder is dat u ten aanzien van de DVZ nog meende in uw voet en heup te worden geraakt, terwijl u heden zou verklaren dat het tweemaal in uw been was. Dit daargelaten zou u echter ook een tweede keer worden aangevallen, maar bleek ook dit niet beter te kunnen plaatsen dan "ongeveer 4-5 maanden" geleden. U zou die laatste maanden op verschillende plekken onderduiken, maar waarom u dan ten aanzien van de DVZ nog liet optekenen tot aan uw vertrek in uw eigen dorp te hebben verbleven is niet duidelijk. Evenzeer frappant is dat u destijds wel liet optekenen "op het einde af en toe naar een ander dorp te gaan", doch u daar vreemd genoeg aan zou toevoegen eigenlijk steevast terug te keren naar uw dorp, hetgeen uw vrees eigenlijk compleet ondermijnt (CGVS, p. 5, 14-17). Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondergraven uw geloofwaardigheid eigenlijk compleet.

Ook de door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dient immers vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat allerhande documenten in Pakistan gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden nagemaakt en/of verkregen, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is. Te meer u slechts kopieën neerlegde en deze altijd onderhavig kunnen zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk, is de toegevoegde waarde van uw documenten eigenlijk nihil.

Wat er ook van zij, u bleek vreemd genoeg geen enkel idee te hebben wat vermeld stond op de FIR, terwijl het bewijs van uw lidmaatschap van de PTM gezien het weinig officiële karakter en de vaststelling dat u uw persoonsgegevens achteraf en met de hand zijn toegevoegd, eigenlijk geen enkele bewijswaarde kent. Het document met als titel 'My life is in danger' omvat een schriftelijke weergave van uw (ongeloofwaardige) asielmotieven en heeft evenzeer geen enkele bewijswaarde. Met betrekking tot de foto van u en de leider van de PTM, dient dan weer te worden vastgesteld dat het overduidelijk om een vervalsing gaat (zie blauwe map voor de originele foto's). Dat u zelfs niet eens wist waar en wanneer de foto zou worden genomen, noch wie zich aan de andere kant van de leider bevond onderstreept het frauduleuze karakter van uw verzoek. Dat uw medisch attest in het Engels zou zijn opgesteld, een taal die u niet eens machtig bent, is evenmin ernstig. Bovendien kan een medisch attest nooit uitsluitel geven over de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen.

Dient dan ook te worden benadrukt dat wat betreft het Belgisch medisch attest, waarop te lezen staat dat u tekenen van PTSD zou vertonen, moet opgemerkt dat een dergelijk algemeen opgesteld document niet van dien aard is om aan bovenstaande appreciatie afbreuk te doen. In dit attest wordt immers kort, zonder enige verdere uitgebreide medische analyse of informatie, aangegeven dat u kenmerken vertoont van een posttraumatische stressstoornis en wordt voorts kort gewag gemaakt van slaapproblemen (inclusief angsttoestand), zonder dat hierbij evenwel enige verdere medische informatie gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd. Het schrijven bevat niet(s) meer dan een aantal zinnen, bevat geen uitgebreid medisch verslag waaruit blijkt hoe de arts tot zijn bevindingen kwam en dat u wel degelijk daadwerkelijk met de kort genoemde problemen te kampen heeft. Aan dergelijk (simplistisch) attest kan dan ook weinig tot geen waarde worden gehecht. Uit het betreffende schrijven van de arts blijkt hoe dan ook niet (net zoals evenmin uit het eerder bijgebracht Pakistaans medisch attest), dat de beweerde mentale gezondheidstoestand en beweerde geheugen- en concentratieproblemen (CGVS, p. 10), u ervan zouden weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen en uw relaas op een concrete en consistente wijze uit de doeken te doen. Bovendien blijkt nergens uit de gehoren ten aanzien van de DVZ of het CGVS dat er enig probleem zou zijn geweest en bleek u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten te beschikken om uw (fictief) relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daargelaten aan dergelijke attesten reeds weinig bewijswaarde kan worden toegekend toont u tot slot geenszins in concreto aan dat dit de oorzaak zou zijn van zijn incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen. Medische attesten vormen hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door

militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2022, 423 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan meer dan de helft werden geregistreerd als 'battles', en ongeveer een vijfde geweld tegen burgers betrof. PIPS registreerde in dezelfde periode 258 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 128 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat hoewel het aantal geweldsincidenten gestegen is in 2022, een daling zich aftekende van het aantal incidenten gericht tegen burgers. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie bijgevolg beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en Bajaur. Daarnaast werd ook het district Peshawar getroffen door het geweld. Wat betreft het geweld in de voormalige FATA-districten In Bajaur nam het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2022 toe. Naast TTP is ook ISKP actief in dit district. Het geweld in Bajaur is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Hoewel er in 2022 minder incidenten plaatsvonden in Noord-Waziristan, nam het aantal slachtoffers toe. In Zuid-Waziristan tekende zich een lichte afname van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers af. TTP is de voornaamste actor in deze twee tribale districten. Er is sprake van enerzijds doelgerichte moorden, die vooral op stamoudsten werden gepleegd, en anderzijds was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. In de overige tribale districten werden er in 2022 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

In het district Peshawar was er in 2022 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot merkt het CGVS op dat uit de informatie waarover het beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), blijkt bovendien niet dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van: “artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, van artikelen 2 et 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de verplichting dat elke administratieve handeling gebaseerd moet zijn op exacte, relevante en ontvankelijke gronden, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de plicht tot grondigheid.”

2.2. De verzoekende partij voert aan dat zij, zoals blijkt uit het medisch rapport, lijdt aan een posttraumatische stressstoornis. Zij wijst erop dat de tegenstrijdigheid waar het CGVS op wijst met

betrekking tot de lokalisatie van haar verwondingen niet gezien kan worden als een tegenstrijdigheid. Vervolgens stelt zij dat zij last heeft van geheugenproblemen en verwijst in het kader hiervan naar verschillende rapporten met betrekking tot posttraumatische stressstoornissen. De medische rapporten die zij neerlegt getuigen van een veranderde psychologische toestand waarmee rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van haar relaas. De moeite die zij had om details te vertellen over de aanval was duidelijk te wijten aan haar psychische toestand. Verzoekende partij leverde ook bewijs van de aanval.

Zij stelt dat volgens het EHRM de beweringen van een asielzoeker niet mogen worden afgewezen enkel op basis van het feit dat zijn of haar relaas enigszins ongeloofwaardig lijkt. Dit geldt *a fortiori* wanneer deze vermeende onjuistheden te wijten zijn aan een psychische stoornis. Aangezien zij beginnend bewijs levert met betrekking tot het feit dat zij eerder behandelingen heeft ondergaan die in strijd zijn met artikel 3, en hiervan bewijsmateriaal aanvoert enerzijds door middel van medische certificaten en anderzijds door middel van diverse rapporten die haar verklaringen ondersteunen, is het aan het CGVS om de twijfel omtrent haar risico op dergelijke behandelingen bij een terugkeer naar Pakistan weg te nemen.

2.3. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het feit dat zij de Pakistaanse immigratiewet geschonden heeft en er haar een gevangenisstraf tot 5 jaar boven het hoofd hangt hiervoor. De waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer vastgehouden zal worden, wordt nog vergroot door het feit dat zij een van de Pakistaanse repatrianten is. Zij worden bij hun terugkeer aan strenge controleposten onderworpen. Uit documenten blijkt bovendien ook dat verzoekende partij reeds eerder werd vastgehouden in Pakistan. In het kader hiervan verwijst verzoekende partij naar algemene informatie die handelt over willekeurige vasthoudingen in Pakistan alsook over vernederende en onmenselijke behandelingen in detentie. Aangezien het CGVS aanvaardt dat verzoekende partij zal worden vastgehouden omdat zij Pakistan zonder geldige documenten verlaten heeft, diende het de situatie van de vastgehouden personen en de risico's van foltering voor personen met haar profiel te verifiëren. Er kon aldus niet uitgesloten worden dat er twijfel bestond over het risico dat verzoekende partij bij haar terugkeer zou worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

2.4. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het wijdverspreide geweld in Pakistan. Zij woont in Khyber Pakhtunkhwa. Het is daarom nodig om de huidige situatie van dit gebied in Pakistan te analyseren en te beoordelen of verzoekende partij het risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, gezien mogelijke wijdverbreide gewelddadigheden in dit gebied en in het licht van haar persoonlijke situatie. In het kader hiervan verwijst zij naar algemene informatie over geweld in Pakistan en in haar regio specifiek. Zij merkt op dat het CGVS gedurende het hele jaar 2023 geen analyse gemaakt heeft van de situatie met betrekking tot het geweld in de regio waar de verzoekende partij vandaan komt.

2.5. Ten slotte haalt verzoekende partij aan dat zij herhaaldelijk gesteld heeft deel uit te maken van het 'Mouvement Pachtoune Tahafuz'. Zij heeft technische hulp geboden aan deze beweging tijdens verschillende bijeenkomsten en heeft herhaaldelijk deelgenomen aan protesten georganiseerd door deze beweging. Zij stelt dat zij tijdens de protesten geslagen werd en lastiggevallen is door de autoriteiten en verwijst hierbij naar het neergelegde document hieromtrent alsook naar een rapport van Amnesty International. Zij stelt ook te behoren tot de Pachtoune-minderheid die in Pakistan wordt geïsoleerd. Zij heeft aldus een hoog risicoprofiel met betrekking tot gerichte aanvallen, zowel van de overheid als van terroristische bewegingen, gezien zij lid zou zijn van de Mouvement Pachtoune Tahafuz, maar ook simpelweg omdat zij Pachtoune is.

2.6. Verzoekende partij voegt volgende documenten toe aan het verzoekschrift: de bestreden beslissing van 17 januari 2024, de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats d.d 8 januari 2024 en de laatste medisch en psychologisch rapporten uit België”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij niet kan terugkeren naar Pakistan daar zij fysiek aangevallen werd door leden van de Pakistan Muslim league (hierna PML-N) omwille van haar lidmaatschap van de Pashtun Tahafuz Movement (hierna: PTM). Voor deze organisatie heeft ze ook de geluidsinstallatie bij verschillende evenementen verzorgd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: kopieën van een 'First Information Report' (FIR), een document getiteld "my life is in danger", een Pakistaans medisch document, een brief inzake haar lidmaatschap van de PTM en een foto van haar en [M.P.]. Ook legt de verzoekende partij een medisch attest voor van 14 december 2023 opgesteld door de centrumarts.

5.3. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 december 2023 geeft de verzoekende partij aan dat zij mentale problemen heeft, dat ze in België reeds een dokter gezien heeft en slaapmedicatie krijgt om rustig te worden. Ter staving hiervan brengt ze een medisch attest van 14 december 2023 opgesteld door de centrumarts van het transitcentrum Caricole bij, waarin aangegeven wordt dat de verzoekende partij tekenen van "PTSD" heeft, 's nachts doorslaapstoornissen heeft alsook dat er sprake is van een angsttoestand met hartkloppingen. Er wordt de begeleiding door een psychologe voorgeschreven, alsook inslaapmedicatie. In het medisch attest van 19 januari 2024 geeft een centrumarts van het transitcentrum Caricole opnieuw aan dat er een vermoeden van PTSD is met een mogelijks mengbeeld van een depressie. Er wordt aangegeven dat er zowel een medicamenteuze behandeling voorzien is, alsook een psychologische behandeling. De resultaten van een RMI worden bijgevoegd. De centrumpsychologe bevestigt de psychologische opvolging in het attest van 26 januari 2024.

5.4. Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

5.5. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt inderdaad dat *“uit toegevoegde informatie ook nog eens dat allerhande documenten in Pakistan gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden nagemaakt en/of verkregen, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is.”* De verzoekende partij legt slechts een kopie neer van haar FIR. Evenwel kunnen aan deze documenten niet zonder meer elke bewijswaarde worden onzegd. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming overgelegd moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden en dat het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling van het verzoek waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van de Richtlijn 2013/32 (HvJ, C-921/19, LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 10 juni 2021, punt 44, zie ook EHRM, M.A. v. Switzerland (Application no. 52589/13), 18 november 2014, par. 65-68.

Waar aan de documenten elke bewijswaarde wordt ontzegd omdat het louter kopieën betreffen, volgt evenwel uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof dat artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95 de verwerende partij de verplichting oplegt om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoekende partij overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn of afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron. De summiere bevraging tijdens het persoonlijk onderhoud over de voorgelegde documenten, die niet werden vertaald en waarvan evenmin blijkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud de belangrijkste elementen ervan werden vertaald met behulp van de tolk, laat niet toe uitsluitel te verschaffen over de precieze en concrete inhoud van de documenten. Door een gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad niet zelf kennis nemen van de volledige inhoud van de voorgelegde documenten en een eigen inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde documenten maken. Verder is de Raad van mening dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen worden bekeken en in hun geheel moeten worden beoordeeld, en dit overeenstemming met artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen : (...) b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...).”* Door geen inhoudelijk en dus geen daadwerkelijk onderzoek te voeren naar de documenten voorgelegd door de verzoekende partij in het kader van haar beschermingsverzoek, is de verwerende partij tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij ook aangehaald Pashtou te spreken, en slechts een beetje Urdu te begrijpen alsook een beetje Engels en Arabisch (NPO, p.2-3). Het persoonlijk onderhoud werd in het Pashtou gevoerd. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier kan de Raad geenszins opmaken in welke taal voormeld document opgesteld is. Uit de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij enkel informeel onderwijs genoten heeft, en slechts een klein beetje kan lezen. Bovendien is er sprake van een vermoeden van PTSD geattesteerd door de centrumarts van een gesloten centrum waarvoor zij reeds een behandeling krijgt. De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet stelen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77). *In casu* kan een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

5.6. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 januari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
V. SCHOENAERS,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter

V. SCHOENAERS

M. RYCKASEYS